

Vita prima S. Bernardi episcopi Parmensis

[Page 1316]

VITA PRIMA BERNARDI EPISCOPI PARMENSIS.

Prologus vite et miraculorum beati Bernardi episcopi et confessoris.

Verbum regis celare bonum est, opera Dei enarrare gloriosum est; mirabilis enim Deus in sanctis suis, quibus iugiter in cunctis rectis actionibus adiutor et cooperator existit, et ideo in eorum laudibus magis divina misericordia et auctoritas quam ipsorum gloria commendatur. Unde quidam ex illis ait: "Non ego autem, sed gratia Dei mecum" Hoc idem etiam ipsa veritas attestatur dicens: "Sicut palmes non potest ferre fructum a semetipso, nisi manserit in vite, sic nec vos, nisi in me manseritis, et sine me nihil potestis facere. Salubre igitur est et idoneum, ut mirabilem Deum in sanctis suis, id est in eorum operibus profiteri, predicare, laudare et honorare studeamus. Hoc etiam, ut fiat, per psalmistam clamat: "Sacrificium laudis honorificabit me et illic iter, quo ostendam illi salutare Dei". Ad hec quoque agenda quidam sapiens nos hortatur dicens: "Laudemus viros gloriosos", qui vicerunt regna mundi, et nos laudemus viros, qui ob amorem Christi et fidei eius devotionem terrena predia et carnales affectus et vanos honores ac mundi gaudia vinculo charitatis Christi compediti ab ipsa adolescentia viriliter perseverando contempserunt. E quibus venerabilis Bernardi Parmensis episcopi sanctitas in vita et post obitum corruscando miraculis divina gratia commendatur; quod homo minus idoneus et imperitie nota circumfusus significare aggrediens non presumptione animi, sed venerabilis abbatis Sancti Salvii et aliorum fratrum precibus postulatus, qualibuscumque litteris nobis Dominus vires prestiterit, hoc facere spondi. Rogamus itaque patres et confratres et socios nostros, ut venerabilis viri memorie laudem tribuant et non detrahant, cuius sanctitatem pro miraculis divina virtute exhibitis populus civitatis et pene universi episcopii Parmensis digna veneratione collaudando extollit. Liquet itaque, quia, quicumque eius actionibus detrahit, notam sibi confusionis et periculum detractionis adducit. Pridie idus Decembris. De sancto Bernardo episcopo confessore.

1. Igitur venerabilis episcopus Bernardus Florentia civitate nobili genere Ubertorum ortus, litterarum studiis a pueritia traditus, contemptis carnalibus affectibus ab ipso sue adolescentie primo tempore in Vallimbrosiana congregatione apud Sanctum Salvium monachicum suscepit habitum, in quo multorum sanctorum more commendabilem vitam gerens in asperitate cilicii, in vigiliis et orationibus carnem macerans in abstinencia et patientia, in humilitate et compassione et in reliquis sancti exercitii virtutibus Deo assidue[Page 1317]

devotus placere studuit. Unde factum est divina dispensante gratia, ut post maiorum suorum dormitionem in eorum loco prius apud Sanctum Salvium in abbatem promoveretur, deinde in Vallimbrosiano monasterio ad retinendas et conservandas monastici ordinis disciplinas in observatione regule beati Benedicti cunctis preficeretur. Quod per multa annorum curricula, Deo auxiliante, honorifice et laudabiliter manante ex eadem congregatione virtutum odore viriliter tenuit, cuius quoque opinio usque ad summi pontificis Urbani notitiam prolata gratissime suscepta est. Cognitoque honestatis ac religiositatis eius studio ad perferendos Romane ecclesie labores inter varios huius seculi fluctus et pericula in suum adsumpsit adiutorium cardinalemque presbiterum instituit. Quod quam iuste, quam religiose officium inreprehensibiliter observaverit, Romane urbis sanctorum multitudo adhuc testis existit.

2. Cumque eo tempore pro ecclesiasticis responsis sub Paschale pontifice per diversa loca mitteretur, contigit eum per Parmensem civitatem habere transitum. Que civitas eo tempore simoniace heresis polluta scismate et divisa circumsedentibus locis et civitatibus asperitatis et feditatis horrorem et fastidium exhibebat. Quo cum pervenisset, a saniori parte plebis honorifice susceptum rogare ceperunt, ut salutis unitatem sibi predicaret eosque expulsa sorde polluti scismatis in splendore concordie catholice fidei divina auxiliante misericordia reduceret. In quo opere quantis iniuriis exasperatus quantisque conviciis sit laceratus, quomodo vel quanta contumelia ab insano populo sit ab altari abstractus, referre paulo diligentius curamus, quia est opus patientie laude dignissime. Cumque, ut iam dictum est, pro concordia facienda a maioribus civibus catholice fidei unitatem diligentibus reverenter fuisset susceptus, fit continuo totius pene episcopii omnium procerum ad audienda, que tractanda erant, in maiori ecclesia sollempniter concursus; ubi cum exortatione ille etiam benedicere eis disponderet, quatinus ad pacis unitatem eos perduceret, cunctis catholice fidei cultoribus illic circumsedentibus et observantibus se reverenter preparavit ad sacri altaris ministerium. Iam vero perlectis orationibus, quibus divina maiestas pro peccatis populi exoratur, ecce repente insani populi rumor cum strepitu quasi cominus pugnantis intus et extra ecclesiam vehemens et terribilis cepit audiri atque videri. Quo commoti terrore, qui convenerant, per loca occulta fugientes solum prope altare reliquerunt. Illis vero fugientibus adversari rugiendo circumsteterunt seve minando, ut moriturus ab altari secederet. Qui sanctam continuo crucem manibus

apprehendens divinam maiestatem rogare cepit, ut a tanto scelere eorum manus innoxie fierent. Cumque vero ita suppliciter Deo preces et lacrimas funderet, ecce unus ceteris nequior et malitia audacior inter sacerdotem et altare subintrans in eorum manus fremendo eum impie expulit. At illi eum tenentes et ab ecclesia vociferando trahentes et educentes verbis et factis illudum in cuiusdam turris claustrum arctaverunt. Ecce in carne huius completum est, quod per beatissimum dicitur Paulum: "Suppleo ea, que desunt passionum Christi, in carne mea". Nam iste, ut scismaticos et hereticos concordaret, talia passus est. 3. Altera vero die compuncti et prostrati ad pedes eius, postulantes veniam, unanimiter ceciderunt, dicentes diaboli instinctu impiam temeritatem se perpetrasse. Quorum

[Page 1318]

ut vidit humilitatem, tam facile ignovit, ac si nichil offense actum fuerit. Sed quia raro humani generis inimicus ex antiqua possessione eicitur nisi gravi contumelia aut morte sanctorum, factum est in membro, quod gestum videmus in capite. Etenim Dei filium Iudei exprobraverunt et contumeliis affectum occiderunt, ut eius patientie benignitas in salutis exemplo notaretur et iustitia predicaretur, quod contumelia ab imperitis et impiis credebatur. Ita quoque et huic Parmensi populo contigit, ut, cui ignoranter gravis scandalum contumeliam irrogaverat, illi postea devotis obsequiis deserviret; et quem prius blasphemando et illudendo in carcere retinuit, ab ecclesie symoniace sordis contagione et suorum vinculis peccatorum frequentius eius benedictione usus, Christi gratia auxiliante, postea mundatus et liberatus est. Nam postea ab ipsis civibus a domino papa Pascale expetitus, ut vir tanta sanctitate opinatissimus sibi concederetur in episcopum, eorum cupiens saluti providere prebuit assensum, si tamen eius vellent iussionibus parere, ne ulterius contra apostolicam ecclesie sententiam deservirent iniquis regibus. Veniens igitur dominus papa in Longobardie partes, ut synodum ageret, deductus [est] Parmam cum multis Deum timentibus et nobilibus secularibus; adsunt continuo cives supradicte petitioni instantes, promittentes se cum apostolica sede semper velle permanere et suis omnino decretis fideliter obedire, si votum suum de venerabili sacerdote compleretur; quod opitulante divina misericordia, ipso tamen multum reluctantem, cunctis gaudens completum est, atque ab eodem domino papa ad honorem Dei et totius populi salutem in ipsa civitate est episcopus consecratus.

4. Dehinc, que in tempore eius sacerdotii ad honorem Dei et plebis terre commodum gesta sunt, breviter enarrentur; nam pene omnia, que suo populo ventura erant, per prophetie spiritum predicebat.

Eo siquidem tempore, quo in episcopum electus est, maiores cum minoribus subiectioni matricis ecclesie obviarunt de Burgo sancti Donini, unde civitas contra eos furens indignabatur, et sepe vocati [sunt] per sacerdotem eiusque legatos, ut ad pacis concordieque gratiam remearent. Et [cum] nulla ratione sue persuasionis a sue obstinationis malitia revocare eos posset, suis civibus de eis sententiam protulit eorum vesaniam proprie superbie iudicio fore plane humiliandam, quod continuo facili civitatis impetu vidimus parutum. Quos precipue cavere monuit ab homicidiis et effusione sanguinis. Sed sepe ex gravi vicinarum urbium impetut merito sanctitatis eius et orationum, que se unanimiter ad destruenda eius civitatis menia preparaverant, vidimus eius cives non solum liberatos, verum etiam mirabiliter victores extitisse. Denique Placentini cum Cremonensibus et infinito exercitu undique conducto in tempore eius sacerdotii aggressi sunt expugnare Parmensem urbem. Et per totam diem iuxta civitatem preliando, in sequenti nocte divino nutu terri cum damno et confusione sui exercitus inopinabiliter recesserunt. 5. Sub eodem vero tempore, cum ipsi Cremonenses copiosa armata manu et cum mirabili multitudine militum et peditum super eosdem Parmenses venissent, merito sancti episcopi divina propitiante clementia, pene omnes ceperunt et captos in suam urbem aduxerunt. Itemque in sue malitie pertinacia perdurantes, invidentes et persequentes

[Page 1319]

episcopum eiusque civitatem fraude pretii corruerunt quosdam viros, qui eis tradiderunt locum munitissimum adversus eius civitatem, Bersilum scilicet, ubi ponentes militum multitudinem terrere et vexare dure ceperunt episcopum et civitatis populum. Cumque sanctus episcopus in terrore et tremore suum videret populum constitutum, de spe divine protectionis et adiutorii cepit suos dulciter refovere, ut in nullo dubitarent se super eorum superbiam victores existere, amonens eos semper et deprecans in his malis, ut cor et manus suas ab homicidiis et sanguinis effusione custodirent.

Tali eo predicante, congressis tantam Deus eis civibus victoriam contulit, ut velut apes fumo, sic terri et stupefacti sunt ad eorum impetum; et multos ex eis ceperunt et castrum illis violenter abstulerunt ac fugere ultra Padum compulerunt. Et sic tandem humiliati eorum persecutio a suo episcopo desistere cepit. Hec omnia suo populo ante rei eventum semper contingebant, sic eo predicante: Ecce vere sacerdos magnus, qui in diebus suis placuit Deo et inventus est iustus, et in tempore iracundie factus est reconciliatio, quia, ut eius sanctitatis meritum patesceret, talia permissa sunt evenire, que illum dignum divina protectione ostenderent. O beatum virum, qui semper in Domino confidens inimicos humiliavit et suo populo victoriam contulit ! Unde bene scriptum est: "Benedictus vir, qui confidit in Domino, et erit Dominus fiducia eius".

6. Etiam hanc quoque gratiam sibi Dominus contulerat, ut iniquis esset terribilis, sanctis et Deum timentibus affabilis et suavis. Aliquando nempe regrediens de Tuscie partibus incidit in adversarios, qui cupientes eum et secum gradientes propriis facultatibus expoliare, ita blandimento verborum et mansuetudinis dulcedine eorum elationem et audaciam mitigavit, ut suavitate predicationis detenti animi malitiam obliviscerentur

et cum eo pariter plurimum itineris spatium pergerent; ac demum relinquentes sanctitati eius se suppliciter commendavere.

7. Fuit quoque vir iste sepe in multis et magnis periculis pro honore et gratia apostolice sedis; et ipsa cum auctoritatem constituisset sibi super Regii civitate, mox contra suorum civium voluntatem cum legato Romane ecclesie Reginam civitatem publice festinavit excommunicare. Quo cum pergeret, ab ipsius militibus in medio itineris cum suis captus est. Sed propitiante divina clementia mirabiliter liberatus est, patrocinio nobilis viri Arduyni subveniente. Ob hoc post hec per multos dies suorum civium iram et persecutionem sustinens de loco in locum per episcopium fugiens latuit. Illos vero principes, qui gratiam apostolice sedis et pacem communicabant, diligebat permaxime. Nam cum gloriosus Lotharius ab ecclesia et ab principibus fuisset electus, adeo gavisus est, ut adveniente in Ytaliam etiam corporis infirmitate gravatus Veronam sibi festinaret occurrere. Ita semper profectui concordie favens ecclesie et defectui atque merori condolens et in hoc etiam adversarii temptationem graviter pertulit, quia cum ipsis, qui secum erant, expoliatus de manu latronum vix evasit.

8. Quodam etiam tempore de Brixianis partibus veniens devenit ad monasterium Aque nigre ibique honorifice susceptus est. Erat autem ibi quidam frater proximus

[Page 1320]

morti in agone consistens. Rogatus itaque ab abbate et fratribus, ut eius animam venerandus episcopus Domino commendaret, ad horam distulit preces petentium, detentus in aliis necessariis sermonibus. Iussit vero sibi nuntiantibus, quatenus ei per obedientiam ex parte Dei preciperent, ne anima corpus dereliqueret, quoadusque sibi licuisset occurrere; quod ita factum est. Ecce vir mirabiliter fortis, qui vite imperavit, ut staret, morti ne accederet, ne fidelis anima sine sacerdotalis benedictionis consolatione de seculo recederet.

9. Nec illud nobis reticendum est, quod fertur in ecclesia Mediolanensi posito sibi accessisse miraculum. Cum enim pro pace et communi salute populi totius Ytali regni rogatus foret, ut Mediolanum pergeret et ibi per dies aliquot cum archiepiscopo moraretur, rogavit archiepiscopum, ut reliquias beati Ambrosii privatim cum paucis sibi inspicere permetteret. Sed cum per diem pro populi frequentatione id agere non valeret, sustinuit noctis secretum, ut sine rumore vel suspitione perficeret. Eunte vero illo cum paucis noctis medio, precipiente archiepiscopo, ferente lumen sacerdote in manibus accidit, ut in illo loco satis obscuro candela illis extingueretur. Facta igitur difficultate inspiciendi reliquias pro defectione luminis, ingemiscens sibi improperebat dicens: "Iure tibi contigit, quia tue minime indignitati congruebat videre reliquias piissimi confessoris". Cumque secum talia volveret, repente lumen in extincta candela ex improvviso inopinabiliter apparuit, et suum votum cum augmento letitiae auxiliante De complevit.

10. Erat interea fide firmus, spe patientissimus, caritate diffusus, corpore castissimus, in sermone verax, in iudicio iustus, in consilio providus, in universa morum honestate preclarus, se ipsum cotidie in memoria dominice passionis exhibens holocaustum Deo et maxime, cum ad id opus adstaret, id est, cum sacram hostiam Deo libaret; et ut eius predicatio suos auditores ad mundi contemptum adduceret, clamabat dicens: "Nolite diligere mundum neque ea, que in mundo sunt; preterit enim figura huius mundi". Si quando vero egrum visitare pergeret, pondus egritudinis videbatur egroto discedere.

11. Sun denique multa, que meritum sanctitatis eius et fidei predicare et attollere debeant, sed ea sapientioribus honestioribusque viris relinquentes ad eius obitum et miracula post obitum breviter insinuanda adiuvante Domino veniamus. Ipse enim ante plures dies sui corporis futuram dissolutionem previdens suos spirituales filios, religiosos viros, se visitare fecit. Attente se ipsum Deo commendans, per meritum sanctitatis ac fidei eorum commonens eos de pace et unitate concordie sive gubernatione ecclesie Dei inter eorum manus migravit pridie idus Decembris sepultusque est in maiori ecclesia in monumento reverenter iuxta tanti pontificis honorem, ubi divina prestante gratia ad honorem Dei ob meritum sancti episcopi fiunt cotidiana miracula, dum languentium multitudo, diversorum languorum gravamine oppressi, recepta sospitate, ad sua redeunt cum letitia. Ibi etenim ceci vident, claudi ambulant, surdi audiunt, mutorum lingua aperitur, ferrei nexus ad eius invocationem franguntur, morti proximi sanitati redduntur, demoniaci curantur, febribus vexati concita sanitate letantur. Amen.

[Page 1321]

12. Quedam mulier de Burgo sancti Donini unicam habens filiam, de cuius solummodo funeris obsequio iam tractabatur, anxia mater beati episcopi sanctitatem recordata ymaginem cere ad instar corpusculi infantule compositam eius sepulcro cum fide et veneratione obtulit; hec statim sine mora filia penam mortis evasit.

13. Sed et alia gravi et diutino langore fatigata, poplite scilicet contracto calcaneum in natibus figens, ad eius tumulum fideliter lacrimas fundens, divina miserante pietate, teste populo incolumis rediit ad propria.

14. Sed nichilominus illud non est obliviscendum miraculum. Mulier de castro Regnani lumine indigens oculorum fatigata ad eius pervenit tumulum, postulans sancti viri meritis adiuvari suas Domino preces offerendo; ad suum absque ductore locum remeavit incolumis.

15. Aliud quoque eque miraculum non est memorie defraudandum, in quo sancti viri meritum celitus divina misericordia commendavit. Quidam cum sua uxore ceca egrediens sanctorum loca vel sepulcra ab Illirico usque ad oceanum peragrans sanctorum

suffragia super corporis debilitate invocando et revertendo Mantuam ingrediens, audita miraculorum fama sancti viri, ad eius pervenit reliquias. Ibique a tenebroso sanata langore solempniter reddidit Deo gratiarum actiones.

16. Sed nec illud pariter est pretereundum miraculum, quod factum est in partibus nostris notissimum. Mulier nimia egritudine lassata aurium auditum ac lingue perdiderat officium. Cognitis virtutibus, que fiebant propter eius sanctitatis meritum, fideliter credendo impetravit, quod devotione mentis medicamentum salutis poposcit. Nam a langore curata continuo sospes redivit ad propria. Sed hec omnipotens Deus idvirco mirabiliter operatur in creatura, ut ad nostram intelligentiam sensificet eos, qui in hac vita sibi fideliter adherent, etiam post mortem nobis optinere medicamentum salutis posse. Unde scriptum est: "Filii hominum, scitote, quoniam mirificavit Dominus sanctum suum".

17. Ferrea quoque vincula merito sanctitatis eius per Christi gratiam novimus esse dirupta, que ad eius dependent sepulcrum ob beati viri memoriam. Denique venerandus episcopus Lanfranchus eius successor in quadam arce pro sua superbia quendam in carcere vel catenis religaverat. Ibique inter custodes circumsedentes dolendo, flendo die noctuque permanebat. Ubi autem parentum, propinquorum, amicorum vicinorumque sibi deesse solatium vidit, ad Dei omnipotentis misericordiam et sancti sacerdotis suffragium, quem in vita sua dilexerat, se contulit et mox exinde mirabiliter ruptis catenarum vinculis merito sancti viri et nominis Domini invocatione a predicta pena liberatus est veniensque ante sepulcrum eius prostratus gratias Deo retulit.

18. Nec illud etiam, quod intra eandem urbem contigit, est silentio pretereundum. Quidam enim clericus a quodam cive captus et latrocinii crimine inculpatus infra dies quadagesime duris ferri nexibus acerrime religatus est. Cumque ad sacros dominice passionis dies ventum fuisset, in quibus fideles christiani ecclesiam solempnius frequentant, et ille nulla miseratione pietatis a vinculis solveretur, tristis intra semetipsum cepit gemere, quod communi letitie sanctorum in sacris diebus minime adesset. Invocata igitur Christi maiestate et auxilio sancti Bernardi episcopi, repente confractis vinculis exilivit et ad maiorem ecclesiam confugit et in turba populorum ante sepulcrum eius prostratus ea, que acciderant, populo astanti cum lacrimis indicavit. Qui continuo

[Page 1322]

manibus in altum extensis Deum collaudare cepit, cui per meritum beati viri talia operari placuit. Multimoda gratia assidue implet fidelis populi corda, ut exterius mira in creatura operando fidem, spem et caritatem diffundat atque dilatet in corde credentium. Bonarum sane fidelium narratione nuper comperimus per meritum sancti Bernardi episcopi insignia patrata miracula, que mentes infirmantium ad Christi devotionem pertrahant.

19. Et aliud audite miraculum, quod est mirabile dictu. Vidimus quendam iuvenem effebum ad memoriam preciosissimi Bernardi episcopi et confessoris paucis diebus revolutis cum matre flebili de Mantua venientem, cuius maxillam dextram vidimus totam corrosam et consumptam in tantum, quod os marcidum totum adesset et dentes minime adfuissent. Hunc enim vidimus cum matre iam vetula vociferantem et reclamantem misericordiam domini nostri Ihesu Christi cum precibus beate virginis Marie et beati Bernardi confessoris. Qui cum vigiliis et orationibus instarent, tertio superveniente die perspeximus ossum in terra iacens et quendam sacerdotem ipsum idem ossum in manibus tenentem, qui cum lacrimis clamabat dicens: "Videte ossum putridum, quod cecidit ab ore huius infantis". Cum maxima vero multitudo virorum et mulierum, iuvenum et puerorum, que convenerat ad tam praeclarum et manifestum miraculum, orationibus et genibus flexis instaret, subito vidimus in loco putrido preclarum et album ossum cum carne et cute superveniens et dentes pululare et ab osso exire. Hunc postea vidimus bene loquentem et comedentem, tamen semper habuit os tortum, quod credimus non fore sine causa.

20. Alius nichilominus de propria civitate iuvenis, qui lingue officia per septem annorum curricula amiserat, per visum nocte vidit, ut ad eius sepulcri reliquias excubaret et intento corde salutis medicamentum expeteret, nec moram passus festinus adiit. Cooperante Christi gratia per fidem ac meritum beati Bernardi episcopi usum loquendi, exultante populo Deumque super his laudante, recepit. Hoc equidem miraculum narrante venerabili viro Lanfranco episcopo successore suo cognovimus.

21. Quedam autem mulier de burgo sancti Pauli sex mensium infirmitate gravata ad eius monumentum eum devotione perrexit, nec eam divina distulit misericordia sanitati restituere. Altera vero paralis egritudine graviter dissoluta in domo Petri Bonifilii ivit ad tumulum eius ad orationem et liberata est.

22. Multis annorum curriculis revolutis accidit quendam puerulum duodennem exire, ut pasceret porcos. Qui cum esset prope flumen, quod vocatur Parma, vocatus a diabolo proprio suo nomine sub voce cuiusdam noti militis respondit: "Domine", inquit puer, "quid vultis?" Cui diabolus voce illius militis ait: "Veni huc et accipe lambruscas et comede". Quibus acceptis comedit, et tunc introierunt in eum duo demones, quorum unus dicebatur Nascelus, alter vero Pulnerus. Qui statim ceperunt eum vexare. Pueri vero tenentes eum, ne se precipitaret in flumen, clamaverunt maiores, manu ducentes ad ecclesiam. Ceperunt demones clamare et eorum nomina et, quomodo introierunt, notificare: tamen coacti coniurationibus dederunt responsum se non exituros, donec adessent in presentia Bernardelli Parmensis episcopi, quia iam videmus eum coram Mariola iacentem et flentem. Habito consilio ducitur puer ad mausoleum sanctissimi Bernardi episcopi et confessoris. Quo audito ceperunt demones iurare et vociferari se non exituros pro emulo episcopo isto. Tamen orationibus et ieiuniis habitis coacti

sunt suum exitum demonstrare. Tertia superveniente die iuxta horam tertiam ceperunt terribiliter puerum vexare; puer vero volutabatur spumans. Demones vero clamabant dicentes: "Sancte Bernarde, miserere nostri, quia vidimus te duci a beata virgine Maria !" Demones iterum atque iterum clamantes dicebant: "O beate Bernarde, cur fles ? Cito exituri sumus et propter tuas lacrimas hic stare non possumus, quia lacrimae tue nos incendunt et torquent". Sacerdotibus vero illis precipientibus, ut in nomine Domini exirent et neminem lederent, demones vero cum adfirmatione dicebant se exituros: "sed non possumus, quia licentia non datur nobis exiendi a Yhesu Christo, et asserebant voce tetra beatam Mariam cum sancto Bernardo iuxta pedes domini nostri Yhesu Christi flentem. Iuxta horam nonam ceperunt clamare et cum magno ululatu exierunt, et puer factus est quasi mortuus. Quo interrogato, quomodo se haberet, ait: "Deo gratias ! Liberatus sum !" Quod cum audivimus, dedimus cum lacrimis gratias beate virgini Marie et beato Bernardo confessori precioso necnon domino Yhesu Christo, qui semper exaudit preces servorum suorum.

23. Cum multa et innumerabilia sint miracula, que dominus noster Yhesus Christus meritis beatissimi Bernardi episcopi operatus sit, tamen ea, que vidimus et audivimus, ne oblivioni tradantur, stilo commendare curavimus.

Contigit beatissimum Christi confessorem nature concessisse, cuius corpus ante altare preciosissimi martiris Ciriaci indecenter deponitur et uni soli iuveni, tamen cereis circumseptum, ad custodiendum commendatur a diacono quodam. Qui Albertus diaconus ait puero: "Habeto custodiam, quoadusque veniam ad te, quia videre volo palatii expoliatores". Qui diu morans, tenebris supervenientibus, nox advenit, tamen rediens ait iuveni:

"O puer, ubi es ?" Quo respondente: "Presto sum !" ait diaconus: "Cito perge, iuvenis et ignem affer ! Ecce canonici iam lapidabunt me". Qui accepta candela a diacono ad coquinam canonicorum tendebat; qui, cum pervenisset ad meridianam portam templi, nimio splendore

preoccupatus obstupuit, tamen in se rediens candelam, quam a diacono suscepserat,

vidit accensam. Quo facto ait: "Domine, miserere mei !" Videns diaconus iuvenem venientem cum candela accensa ait: "Quomodo tam cito invenire, potuisti, fili mi ?" "Voluntas", inquit,

"Dei fuit, ut cito michi occurreret, quod volebam".

Auxiliante domino nostro Yhesu Christo. qui vivit et regnat per omnia secula seculorum.

Amen.

Home

Alhomino Date: 2002-09-08